

Arrest

nr. 285 365 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 2 juni 2022 en verzoekt op 15 juni 2022 om internationale bescherming. Op 29 september 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 oktober 2022 aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Tropojë, Albanië. In 1997 verloor u uw rechteronderarm toen u een springstof wouden laten exploderen in een meer. Hierdoor geraakte u niet meer aan werk. Ongeveer 12 jaar geleden begon u een relatie met V.P. (O.V. x.xxx.xxx). Haar familie was niet akkoord met deze relatie omwille van uw handicap en het leeftijdsverschil tussen jullie beide. Toen u zes jaar geleden om haar hand ging vragen werd dit geweigerd. Daarop ging u haar halen en trokken jullie naar Tirana waar jullie trouwden op 18 juli 2016. Hierna keerde uw vrouw nooit meer terug naar haar ouderlijk huis en gingen jullie in Tropojë bij uw ouders wonen. Uw schoonfamilie was erg gekant tegen dit huwelijk, vond dat hun familie te schande was gemaakt en eiste dat uw vrouw zou terugkeren. Wanneer verre familieleden van uw vrouw in Tropojë passeerden, maakten zij bedreigingen van uw schoonfamilie en dan voornamelijk van uw schoonbroers aan u over. Dit gebeurde maandelijks. Daarbij werd gezegd dat uw vrouw moest terugkeren, anders zouden jullie vermoord worden. Omwille van uw handicap vroeg u in 2016 een invaliditeitsuitkering aan in Tropojë. De arts van de behandelende commissie vertelde u dat u niet in aanmerking kwam voor een uitkering, daar u in 1997 ten tijde van het ongeluk niet verzekerd was. Indien u 1000 euro zou betalen, kon de arts echter een goedkeuring voorstellen aan de commissie. U ging op deze vraag in, uw aanvraag werd goedgekeurd en u ontving nadien maandelijks een uitkering van 180 euro. Ongeveer anderhalf jaar na uw huwelijk begon uw eigen familie opmerkingen te maken over uw huwelijk. Uw familie wou niet in de problemen komen met uw schoonfamilie en vroegen aan u om te scheiden. U weigerde echter. Ongeveer twee à drie jaar na uw huwelijk kon u de situatie in Tropojë niet meer aan en trok u met uw vrouw naar Tirana, waar u bij uw broer S. terecht kon. Ook daar bleven verre familieleden van uw vrouw bedreigingen uiten, ditmaal om de drie à vier maanden. In Tirana werd uw invaliditeitsuitkering herbekeken door de bevoegde nationale commissie. Het bleek dat u niet in aanmerking kwam voor een uitkering daar er vanuit gegaan werd dat u wel in staat was te werken. U kreeg te horen dat u dit oordeel kon omkeren mits u 3000 euro zou betalen. U beschikte echter niet over deze som geld en verloor uw uitkering. U solliciteerde daarop via een arbeidsbureau op meer dan 30 plekken. Omwille van uw handicap werd u echter nergens aangenomen. Daarnaast kreeg u tevens te maken met sociale uitsluiting. U werd niet uitgenodigd op bedrijfsfeestjes en uitstappen georganiseerd door collega's van uw vrouw. Ook uw vrouw werd door haar collega's regelmatig genegeerd en kreeg af te rekenen met roddels. U bleef ongeveer een jaar bij uw broer in Tirana wonen, waarna u ook daar vertrok om de bedreigingen van uw schoonfamilie te kunnen ontlopen. U vond in verschillende wijken in Tirana huurappartementen. Het was echter moeilijk om financieel rond te komen daar enkel uw vrouw voor een inkomen zorgde. Uw schoonfamilie wist ondertussen niet meer waar u woonde en begon u anderhalf jaar geleden telefonisch te bedreigen vanop een anoniem nummer. Dit gebeurde maandelijks. Ook uw vrouw ontving dergelijke dreigtelefoons. In het voorjaar van 2022 kon u de aanhoudende bedreigingen en uw moeilijke financiële situatie niet langer aan en besloot u niet langer in Albanië te willen blijven. U contacteerde een neef in Tirana waar u enkele dagen terecht kon. Hij hielp u financieel om bustickets te kopen, waarna u op 28 mei 2022 vertrok uit Albanië. U reisde samen met uw vrouw per bus naar België waar u twee dagen later aankwam. Op 15 juni 2022 verzocht u om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer gedood te worden door uw schoonfamilie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart en die van uw vrouw neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door uw schoonfamilie omwille van het huwelijk met uw vrouw.

U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw schoonfamilie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. U bracht de politie immers nooit op de hoogte van de problemen met uw schoonfamilie (NPO p. 9). Het indienen van een klacht zou de situatie volgens u alleen maar erger hebben gemaakt (NPO p. 9). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er echter precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het

doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

In het licht van voorgaande informatie kan uw stelling dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden niet weerhouden worden (NPO p. 9). Zoals reeds opgemerkt dient de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk te zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Waar u stelt geen werk gevonden te hebben in Albanië, moet opgemerkt worden dat u aanvankelijk te kennen gaf dat u sinds uw laatste werk in 1991 niet meer gewerkt heeft omdat na de val van het communisme alles kapot was en er geen werk was (NPO p. 5). Pas later in uw persoonlijk onderhoud beweert u dat er u geen werk werd aangeboden ten gevolge van uw handicap (NPO p. 11). Dergelijke tegenstrijdigheid brengt uw geloofwaardigheid in het gedrang. Hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat het loutere feit dat u geen werk vond ten gevolge van uw handicap, hoe laakbaar ook, op zich onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf trouwens aan te kunnen overleven op basis van het loon van uw vrouw, weliswaar moeilijk (NPO p. 5). U kaartte de door u beweerde discriminatie op de arbeidsmarkt bovendien nergens aan. U wist immers niet waar te gaan en de overheid bood u geen steun (NPO p. 11). Vooreerst moet hier verwezen worden naar de hierboven opgenomen beschermingsmogelijkheden in Albanië. Wat betreft uw opmerking dat de overheid u geen steun bood – zo kreeg u niet langer een invaliditeitsuitkering (NPO p. 10-11) – moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u recht had op de eerder onrechtmatig verkregen uitkering. In 2016 verkreeg u na het betalen van smeergeld een uitkering waar u geen recht op had aangezien u op het moment van het ongeval niet verzekerd was (NPO p. 10). In 2019 werd bij nazicht vastgesteld dat u geen recht heeft op een uitkering. U kreeg ook te horen dat u in staat was om te werken (NPO p. 10-11). Er werd u opnieuw aangeboden om smeergeld te betalen om alsnog een uitkering te ontvangen. Dat u smeergeld kon betalen om te kunnen genieten van een uitkering waar u geen recht op heeft kan bezwaarlijk beschouwd worden als een vervolging of ernstige schade. Bovendien, indien u daadwerkelijk recht had op een uitkering en deze u onterecht werd ontnomen, dan nog moet opgemerkt worden dat u geen stappen heeft ondernomen om de corruptie aan te klagen (NPO p. 11). Volgens u bestaat dergelijke instantie immers niet (NPO p. 11). Wederom moet evenwel gewezen worden op de hierboven vermelde beschermingsmodaliteiten in uw land van herkomst.

Dat u in uw vriendengroep en op het werk van uw vrouw sociaal uitgesloten werd (NPO p. 11-12), is evenmin voldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar u te kennen geeft dat uw familie uiteindelijk opmerkingen begon te maken over jullie huwelijk en u aanraade om te scheiden en geen kinderen te hebben (NPO p. 9), kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dergelijke problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, noch die van uw vrouw staat ter discussie.

Het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw werd eveneens kennelijk ongegrond verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vluchtelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in overeenstemming met de artikelen 33, 38 en 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming” en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op en uit de ontwikkeling van zijn middel kan tevens worden opgemaakt dat hij ook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de Vreemdelingenwet opwerpt.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij “haar willekeurige macht toepaste” door het nemen van de bestreden beslissing, waarin op een “helemaal stereotiepe manier” gemotiveerd wordt en waarbij absoluut geen rekening wordt gehouden met zijn correcte situatie en de omstandigheden van de zaak.

Volgens verzoeker diende de verwerende partij rekening te houden met zijn goede integratie in België. Hij oppert dat het vanzelfsprekend is dat hij zich gedurende zijn verblijf in België volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het sociaal-cultureel milieu heeft leren kennen. Hij stelt dat integratie moet beschouwd worden als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Nog volgens verzoeker kan een vreemdeling die geen familie of vrienden in het land van herkomst heeft, die geen nauwe banden met dat land heeft, die in België door particulieren en ondernemingen gesteund wordt en die in België actief aan de samenleving deelneemt, zoals in zijn hoofdte het geval is, een graad

van integratie in België bewijzen die hoger is dan de graad van integratie in het land van herkomst. Hij verwijst tot slot naar de arresten nrs. 73.830 en 72.112 van de Raad van State.

Vervolgens werpt verzoeker op dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. Hij betoogt dat zijn medische omstandigheden van hem een kwetsbaar persoon maken. De informatie van de verwerende partij over de terugkeer naar Albanië blijft niettemin algemeen in het kader van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker komt de verwerende partij haar verplichtingen in het kader van artikel 3 van het EVRM niet na en doet zij geen uitspraak over zijn specifieke medische behoeften terwijl het haar toekomt een geactualiseerd onderzoek te voeren alvorens te beslissen over een mogelijke overdracht.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48/9, 49, 57/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. De schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan overigens niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, zodat ook niet kan worden ingezien op welke wijze de schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op volgende verzoeken om internationale bescherming, *in casu* geschonden kan worden geacht.

Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar meerdere artikelen van de Richtlijn 2011/95/EU en van de Richtlijn 2013/32/EU. Dit “*onderdeel*” van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

De door verzoekster aangevoerde artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU voorzien dat de lidstaten ervoor moeten instaan dat personen die internationale bescherming genieten toegang hebben tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, zodat te dezen ook geenszins kan worden ingezien hoe deze artikelen, in het kader van het onderhavig beroep, dienstig kunnen worden aangevoerd.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De bestreden beslissing is echter geenszins geschraagd op artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in de in het artikel omschreven gevallen. Artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU heeft dan weer betrekking op het begrip “*veilig derde land*” en kan te dezen dan ook geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :* b) *de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft

opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.8. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden door zijn schoonfamilie omwille van zijn huwelijk.

Blijkens de bestreden beslissing heeft (i) verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn schoonfamilie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verder (iii) zijn de beweerde problemen in verband met toegang tot de arbeidsmarkt in Albanië niet voldoende zwaarwichtig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voorts (iii) is het gegeven dat hij in zijn vriendengroep en op het werk van zijn echtgenote sociaal uitgesloten werd niet voldoende zwaarwichtig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Tot slot (iv) is het gestelde dat zijn familie uiteindelijk opmerkingen begon te maken over zijn huwelijk en hem aanraadde te scheiden en geen kinderen te hebben evenmin voldoende zwaarwichtig om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij nergens valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Hij laat de voorgaande overwegingen, die pertinent zijn en door de Raad worden overgenomen, geheel onbesproken en komt in het voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het volharden in zijn vrees en het uiten van blote en gratuite beweringen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook geenszins vermogt de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, laat staan te verklaren dan wel te weerleggen.

2.3.9. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissing niet op een *“helemaal stereotype manier”* gemotiveerd en wordt er wel degelijk rekening gehouden met zijn specifieke omstandigheden, zoals blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker laat overigens na deze blote beweringen ook maar enigszins te concretiseren en te stofferen met enig voorbeeld. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij *“haar willekeurige macht toepaste”* door het nemen van de bestreden beslissing, stipt de Raad nog aan dat hij nalaat om deze, nochtans bijzonder ernstige, aantijging terdege te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of willekeurig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.10. Waar hij oppert dat de verwerende partij zich op slechts algemene informatie beroept in het kader van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoeker met dit zeer vaag en in wezen nietszeggend betoog geenszins de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij verstoken bleef of zal dienen te blijven van hulp dan wel bescherming van de in zijn land aanwezige lokale en hogere autoriteiten, vermogt te ontkrachten, laat staan weerleggen.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de *weblink* wordt opgenomen, te weten de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 15 juni 2020, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij de politie nooit op de hoogte bracht van de problemen met zijn schoonfamilie en dit omdat hij dacht dat dit de situatie alleen maar erger zou maken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). De Raad beklemtoont dat het net de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en de eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker brengt voorts geen elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de nationale autoriteiten wendt met het oog op hulp, dan wel bescherming.

2.3.11. Waar verzoeker laat gelden dat hij inmiddels in België volkomen geïntegreerd is en vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst (land dat hij overigens nog geen jaar geleden heeft verlaten), merkt de Raad op dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf en integratie in België. Bij de beoordeling van een eventueel risico bij terugkeer naar Albanië is dit gegeven niet relevant. Los van de vraag of verzoeker daadwerkelijk in de mate dat hij voorhoudt in België is geïntegreerd, werpt de Raad op dat hij zich dient te wenden tot de bevoegde overheidsinstantie indien hij een (langdurig) verblijf en integratie in België wil opwerpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De verwijzing naar de arresten nrs. 73.830 en 72.112 van de Raad van State van respectievelijk 25 mei 1998 en 26 februari 1998 is te dezen niet dienstig en verzoeker toont ook geenszins aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkenen in de voormelde arresten.

2.3.12. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM (en artikel 4 van het Handvest) wordt geschonden en dat de verwerende partij haar daaruit voortvloeiende verplichtingen niet nakomt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar hij in het verzoekschrift zonder enige nadere duiding opwerpt dat zijn "*medische omstandigheden*" van hem een "*kwetsbaar persoon*" maken en dat de verwerende partij bij de beoordeling van de terugkeer geen rekening houdt met "*zijn specifieke medische behoeften*", stipt de Raad nog aan dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat het niet nader geconcretiseerd betoog irrelevant is in het kader van onderhavig beroep.

2.3.13. Het weze herhaald dat verzoeker de motieven in verband met zijn beweerde moeilijkheden op de arbeidsmarkt, discriminatie en de uitlatingen van zijn familie volledig ongemoeid laat in het voorliggende verzoekschrift zodat deze motieven, die door de Raad pertinent, terecht en draagkrachtig worden bevonden, onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.3.14. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde identiteitskaart zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, namelijk dat de identiteit niet ter discussie staat en deze kaart geen ander licht werpt op de voorgaande appreciatie, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.15. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers asielmotieven, waaronder de vaststelling dat hij in het kader van zijn beweerde problemen in zijn eigen land beschikt over de nodige

beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening, beroept verzoeker zich te dezen tot slot niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.17. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.18. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.21. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.22. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS